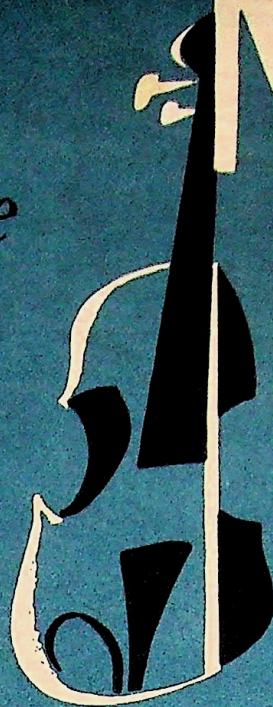

s k r z y p c o w e

Miniatury

66. WIENIAWSKI polonez koncertowy d-dur

PWM

POLONEZ KONCERTOWY

D-dur

Opracowała
Irena Dubiska

HENRYK WIENIAWSKI

Allegro maestoso

Skrzypce

Fortepian

The musical score is written for Violin (Skrzypce) and Piano (Fortepian). The key signature is D major (two sharps) and the time signature is 3/4. The tempo is marked "Allegro maestoso". The score is divided into systems, with measures 6, 10, and 15 indicated. The Violin part features various ornaments (V) and dynamic markings (mf, f, mp). The Piano part includes a triplet of eighth notes in the first system and various chords and single notes throughout. Handwritten annotations include "grazioso", "largamente", "con bravura", "cresc.", and "8va" (octave). A library stamp from "BIBLIOTEKA SZKOLNA" is visible in the top right corner.

Handwritten musical score system 1 (measures 19-22). Includes dynamic markings *mp* and *f*. Handwritten annotations include "2 3" and "mf".

Handwritten musical score system 2 (measures 23-26). Includes dynamic markings *p*, *pp*, *ff*, and *f*. Performance instructions include *pizz.*, *arco*, and *paced*.

Handwritten musical score system 3 (measures 27-31). Includes dynamic markings *f* and *p*. Performance instructions include *Steady*, *rit.*, *a tempo*, and *dolce*.

Handwritten musical score system 4 (measures 32-35). Includes dynamic markings *f*, *dim.*, *grazioso*, *mf*, and *f*. Performance instructions include *clean*.

dolce?

* 1. vi =

36

mp

ff

CUT

40

la

la

2. vi =

44

48

risoluto

* 1. i 2. vide do wyboru

= de 1.

52

Handwritten annotations: A bracket with the number 8 spans the first two measures of the treble staff. An arrow points from the bass staff to the treble staff in the third measure.

= de 2.

55

Handwritten annotations: A bracket with the number 3 is under the first two measures of the treble staff. A bracket with the number 3 is under the first two measures of the bass staff. The dynamic *mf* is written above the third measure of the treble staff.

59

Handwritten annotations: A circled plus sign (+) is in the first measure of the bass staff. Fingering numbers (1-5) are written above and below notes in the treble and bass staves.

63

Handwritten annotations: The dynamic *f* is written above the first measure of the treble staff. The dynamic *mp* is written above the third measure of the treble staff. A *V* (crescendo) symbol is above the final measure of the treble staff.

67

Handwritten annotations: The dynamic *p* is written above the first measure of the treble staff. The word *dolce* is written above the first measure of the treble staff. The word *deus* is written in the bass staff. The dynamic *p* is written above the third measure of the treble staff. The dynamic *p* is written above the first measure of the bass staff. A *V* (crescendo) symbol is above the final measure of the treble staff.

Handwritten musical score for piano, featuring multiple systems of staves with treble and bass clefs. The score includes various musical notations, including notes, rests, and dynamic markings.

System 1 (Measures 71-75): Treble clef staff has a melodic line with a *con fuoco* marking. Bass clef staff has a rhythmic accompaniment. Measure 71 is marked with a piano (*p*) dynamic.

System 2 (Measures 76-79): Treble clef staff has a melodic line with a *Polacca* marking and a *mf* dynamic. Bass clef staff has a rhythmic accompaniment. Measure 76 is marked with a forte (*f*) dynamic.

System 3 (Measures 80-84): Treble clef staff has a melodic line with a *dolce* marking and a *p* dynamic. Bass clef staff has a rhythmic accompaniment. Measure 80 is marked with a piano (*p*) dynamic.

System 4 (Measures 85-88): Treble clef staff has a melodic line with a *cresc.* marking and a *ff* dynamic. Bass clef staff has a rhythmic accompaniment. Measure 85 is marked with a piano (*p*) dynamic.

System 5 (Measures 89-92): Treble clef staff has a melodic line with a *ad lib.* marking and a *poco rall.* marking. Bass clef staff has a rhythmic accompaniment. Measure 89 is marked with a piano (*p*) dynamic.

Handwritten annotations include *con fuoco*, *Polacca*, *dolce*, *cresc.*, *ad lib.*, *poco rall.*, *suiore*, and *Fast*.

Handwritten musical score for "The Rose Tree" by Franz Schubert. The score is written for piano and voice, featuring various performance markings and annotations.

System 1 (Measures 93-96):

- Measure 93:** Piano introduction. Handwritten "dim" (diminuendo) and "pp" (pianissimo) markings.
- Measure 94:** Piano continues with chords. Handwritten "pp" and "mf" (mezzo-forte) markings.
- Measure 95:** Piano continues. Handwritten "mf" and "p" (piano) markings.
- Measure 96:** Piano continues. Handwritten "f" (forte) marking.

System 2 (Measures 97-101):

- Measure 97:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 98:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 99:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 100:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 101:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.

System 3 (Measures 102-106):

- Measure 102:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 103:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 104:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 105:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.
- Measure 106:** Piano continues. Handwritten "mf" marking.

System 4 (Measures 107-110):

- Measure 107:** Piano continues. Handwritten "p" (piano) marking.
- Measure 108:** Piano continues. Handwritten "p" marking.
- Measure 109:** Piano continues. Handwritten "p" marking.
- Measure 110:** Piano continues. Handwritten "p" marking.

System 5 (Measures 111-114):

- Measure 111:** Piano continues. Handwritten "p" marking.
- Measure 112:** Piano continues. Handwritten "p" marking.
- Measure 113:** Piano continues. Handwritten "p" marking.
- Measure 114:** Piano continues. Handwritten "p" marking.

Performance Markings and Annotations:

- Tempo:** "a tempo" (measures 94-96), "ben ritmato e largamente" (measures 102-106).
- Dynamic Markings:** *p* (piano), *pp* (pianissimo), *mf* (mezzo-forte), *f* (forte).
- Articulation:** *dim* (diminuendo), *mf* (mezzo-forte), *f* (forte).
- Handwritten Notes:** "full support" (under measure 102), "melodic" (under measure 109).

Handwritten: *melodia*

poco rall.

a tempo

115 *mp*

Più lento

p *grazioso*

mf

rall. ad lib.

119

Var.

a tempo

mf

rall. ad lib.

123

a tempo e animato

mf

mp

animato

f

127

poco rit.

mf

f

131

Handwritten: *rall?*

($\sigma \dots \sqrt{\gamma}$)

a tempo

135

mf

140

145

148

151

ff

Short

Seco

POLONEZ KONCERTOWY

HENRYK WIENIAWSKI

Allegro maestoso

Allegro maestoso

HENRYK WIENIAWSKI

mp *mf* *grazioso*

f *largamente*

f *dim.* *grazioso*

cresc. *ricochet* *pizz.* *pr.r.* *arco*

p *f* *rit.* *a tempo*

f *dim.* *grazioso*

ossia:

This image shows a page of musical notation for a violin and piano piece. The notation is written on a single staff with a treble clef and a key signature of two sharps (F# and C#). The music is divided into measures, with measure numbers 65, 71, 79, 86, 92, 98, 102, 107, 111, and 115 indicated at the beginning of their respective lines. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and dynamic markings. The dynamics range from *mf* (mezzo-forte) to *ff* (fortissimo). There are also markings for *p* (piano) and *f* (forte). The tempo and mood markings include *dolce* (sweet), *con fuoco* (with fire), *poco rall.* (slightly slowing down), and *a tempo* (return to tempo). The piece features complex rhythmic patterns, including triplets and sixteenth notes. There are also markings for *tr* (trill) and *ad lib.* (ad libitum). The notation is written in a clear, professional style, typical of a musical score.

Più lento

119 *p* *grazioso* *a tempo* *mf*

rall. ad lib. *mp* *rall. V. ad lib.* *a tempo e animato* *mf* *animato*

126

130 *f* *a tempo*

poco rit. *f* *a tempo*

134

139 *D* *A*

143

149

153 *ff*

* orig.:

MINIATURY SKRZYPCOWE

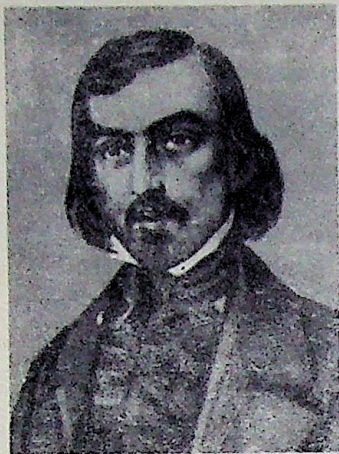
- AULIN T. - Humoreska (55)
- BACH J. S. - Aria ze Sulty D (49)
- Siciliana (68)
- BACH-GOUNOD - Ave Maria (19)
- BEETHOVEN L. - Menuet Es (15)
- Menuet G (44)
- BOCCHERINI L. - Menuet A (13)
- BOHM C. - Perpetuo mobile • Sarabanda (71)
- BRAHMS J. - Walc op. 39 nr 15 (8)
- BRAHMS-JOACHIM - Cztery tańce węgierskie (27)
- CHACZATURIAN A. - Pieśń-poemat (79)
- CORELLI A. - Adagio i Allegro (17)
- La Follia (75)
- CZAJKOWSKI P. - Andante cantabile z Kwartetu op. 11 (46)
- Canzonetta z Koncertu skrzypcowego D (30)
- Chanson triste (2)
- Pieśń bez słów op. 2 nr 3 (32)
- DEBUSSY Cl. - Marzenie (43)
- DRDLA F. - Souvenir (3)
- DWORZAK A. - Humoreska (4)
- Kolysanka (35)
- Taniec słowiański e (26)
- ELGAR E. - La capricieuse (73)
- FAURÉ G. - Kolysanka (18)
- FIBICH Z. - Poemat (29)
- FIOCCO J. H. - Allegro (88)
- GIORDANI G. - Caro mio ben (14)
- GODARD B. - Kolysanka (28)
- GOSSEC F. J. - Gawot D (12)
- GRANADOS E. - Andaluza (21)
- HAENDEL G. F. - Larghetto (47)
- Largo (33)
- Preludium G (11)
- HAYDN J. - Temat z wariacjami (89)
- HUBAY J. - Hejre Kati (76)
- Zefir (31)
- KARŁOWICZ M. - Walc z Serenady op. 2 (57)
- KURPIŃSKI-SIKORSKI - Trzy polonezy (86)
- LECLAIR J. M. - Sarabanda i tamburyn (16)
- MARTINI G. B. - Gawot (53)
- MARTINI J. P. E. - Miłości blask (61)
- MASSENET J. - Elegia (39)
- MENDELSSOHN F. - Na skrzydłach pieśni (69)
- MILANDRE - Menuet (54)
- MEYNARSKI E. - Mazur G (9)
- Polonez D (22)
- MOZART W. A. - Adagio E (62)
- Menuet z Divertimenta D (58)
- MUSORGI M. - Hopak (93)
- NERUDA F. - Kolysanka słowiańska (59)
- NOSKOWSKI Z. - Pieśń dawna (40)
- Polonez elegijny (67)
- NOVÁČEK O. - Perpetuum mobile (81)
- NOWOWIEJSKI F. - Legenda • Wizja (91)
- PADEREWSKI-BARCEWICZ - Melodia (70)
- PAGANINI N. - Moto perpetuo (92)
- PAGANINI-KOCHAŃSKI - Campanella (23)
- PROKOFIEW S. - Gawot z „Symfonii klasycznej” (24)
- PUGNANI G. - Kumoszki (78)
- PURCELL H. - Aria (42)
- RAFF J. J. - Cavatina (48)
- RAMEAU J.-Ph. - Tamburyn (5)
- RAVEL M. - Pawana dla zmarłej infantki (6)
- RIES F. - Perpetuum mobile (65)
- SAINT-SAËNS C. - Havanaise (64)
- SARASATE P. - Malagueña (60)
- Melodie cygańskie (36)
- Romans andaluzyjski (25)
- SCHUBERT F. - Ave Maria (20)
- Do muzyki (37)
- Serenada (1)
- SCHUMANN R. - Dłaczego (56)
- Marzenie (45)
- SGAMBATI G. - Serenata napolitana (85)
- SIMONETTI A. - Madrygal (38)
- STATKOWSKI R. - Dumka (83)
- Mazurek F (10)
- TARTINI G. - Sarabanda (41)
- VERACINI F. M. - Largo (34)
- VIEUXTEMPS H. - Ballada i Polonez (72)
- Marzenie (50)
- Tarantela (52)
- WIENIAWSKI H. - Dudziarz (77)
- Dwa mazurki (90)
- Gigue (80)
- Legenda (87)
- Obertas (7)
- Polonaise brillante A (74)
- Polonez koncertowy D (66)
- Scherzo-tarantelle (51)
- Trzy kaprysy (82)

MINIATURY FORTEPIANOWE

- ALABIEW-LISZT - Słowik (59)
 ALBENIZ I. - Cordoba (22)
 - Navarra (50)
 - Sewilla (23)
 - Tango (4)
 BACH K. F. E. - Allegro di molto (68)
 BACH-BUSONI - Toccata i fuga d (93)
 BARTÓK B. - Allegro barbaro (100)
 BEETHOVEN L. - 2 bagatelle (53)
 - Dla Elizy (70)
 - Marsz turecki (61)
 - Menuet G (90)
 BRAHMS J. - Dwa tańce węgierskie (8)
 - Dwa walce (7)
 - Intermezzo op. 118 nr 6 (82)
 CHACZATURIAN A. - Taniec z szablami (55)
 - Toccata (25)
 CHOPIN F. - Marsz żałobny (34)
 CHOPIN-LISZT - Życzenie (72)
 CZAJKOWSKI P. - Barkarola (20)
 - Chanson triste (71)
 - Pieśń jesienna (48)
 - Romans f (89)
 DAQUIN L.-C. - Kukulka (31)
 DEBUSSY Cl. - Clair de lune (9)
 - Dwie arabeski (26)
 - La plus que lente (87)
 - La soirée dans Grenade (43)
 - L'isle joyeuse (42)
 - Mouvement (40)
 - Ogrody w deszczu (73)
 - Reflets dans l'eau (39)
 FALLA M. - Taniec ognia (99)
 FIBICH Z. - Poemat (19)
 FIELD J. - Dwa nokturny (69)
 FRANCK C. - Preludium, chorał i fuga (94)
 GLUCK-BRAHMS - Gawot (10)
 GRANADOS E. - Andaluza (24)
 - Słowik i dziewczyna (86)
 GRIEG E. - Nokturn (62)
 - Wiosna (21)
 JANIEWICZ F. - Wariacje (97)
 KROGULSKI J. - Dwa mazurki (98)
 LISZT F. - Consolation III (104)
 - Cztery małe utwory (95)
 - Marzenia miłosne (11)
 - Poszumy leśne (88)
 - II Rapsodia węgierska (51)
 - VI Rapsodia węgierska (74)
 - VIII Rapsodia węgierska (75)
 - XII Rapsodia węgierska (76)
 - U źródła (79)
 - Walc zapomniany (33)
 LISZT-BENDEL - II Rapsodia węgierska (41)
 LULLY G. B. - Gawot (66)
 MEDTNER M. - Dwie bajki (77)
 MENDELSSOHN F. - Marsz weselny ze „Snu nocy letniej” (37)
 - Pieśń bez słów nr 14 (45)
 - Pieśń weneckiego gondoliera op. 30 nr 12 (44)
 - Pieśń weneckiego gondoliera op. 19 nr 6 (52)
 - Pieśń wiosenna (64)
 MONIUSZKO-MELCER - Prząśniczka (103)
 MOSZKOWSKI M. - Etincelles (36)
 MOZART W. A. - Marsz turecki (12)
 - Menuet z Serenady „Eine kleine Nachtmusik” (56)
 MUSORGSKI M. - Szwaczka (101)
 NOSKOWSKI Z. - Polonez elegijny (2)
 OGIŃSKI M. K. - Polonez a (1)
 PADEREWSKI I. - Krakowiak fantastyczny (102)
 - Menuet (96)
 PAGANINI-LISZT - Campanella (29)
 PROKOFIEW S. - Gawot op. 32 nr 3 (67)
 - Gawot z „Symfonii klasycznej” (5)
 - Marsz z opery „Miłość do trzech pomarańcz” (6)
 - Preludium C (49)
 RACHMANINOW S. - Poliszynel (27)
 - Preludium cis (14)
 - Preludium g (32)
 - Preludium gis (15)
 RAMEAU J.-Ph. - Tamburyn (13)
 RAVEL M. - Jeux d'eau (78)
 - Menuet antyczny (92)
 - Pawana dla zmarłej infantki (46)
 RIMSKI-KORSAKOW M. - Lot trzmiela (80)
 RÓŻYCKI L. - Legenda (3)
 RUBINSTEIN A. - Romans Es (54)
 SCARLATTI D. - Kocia fuga (106)
 - Sonata F (105)
 SCARLATTI D.-TAUSIG - Pastorale i Capriccio (63)
 SCHUBERT F. - Impromptu op. 142 nr 4 (85)
 - Marsz wojskowy (65)
 SCHUBERT-LISZT - Serenada (16)
 SCHUMANN R. - Arabeska (38)
 - Dlaczego (17)
 - Kołysanka op. 124 nr 16 (58)
 - Marzenie (18)
 - Ptaszek prorokiem (57)
 - Romans Fis (47)
 - Walc. Taniec fantastyczny (60)
 - Wzlot (91)
 SINDING Ch. - Wiosenne szmery (84)
 SKRIABIN A. - Poemat Fis (35)
 - Preludium na lewą rękę (81)
 STATKOWSKI R. - Toccata (28)
 SZYMANOWSKI K. - Etiuda b (30)
 WEBER C. M. - Zaproszenie do tańca (83)

(cyfry w nawiasach oznaczają kolejny numer serii)

MINIATURY SKRZYPCOWE

WIENIAWSKI

„Zar i płomień. Gdyby takich Wieniawskich było wielu, to by trzeba na nich zawołać: Ostrożnie, szaleńcy. Ziemia zgorzeje!... — pisał o genialnym skrzypku połowy XIX wieku jeden z najpoważniejszych ówczesnych polskich krytyków muzycznych, Józef Sikorski. Niemniej entuzjastycznie przyjmowano grę Henryka Wieniawskiego za granicą, podczas jego rozlicznych tournée koncertowych po Europie oraz Ameryce. Zachwycał nie tylko pięknym i czystym tonem, skończoną doskonałością gry, ale i głęboką kulturą interpretacyjną, przy równoczesnym maksymalnym zaangażowaniu emocjonalnym. Dysponował też dużą skalą stylistycznych możliwości odtwórczych. Uchodził za niezrównanego wykonawcę dzieł klasycznych — Haydna, Mozarta, Beethovena — a równocześnie, z uwagi na oszałamiający temperament, nazywano go „Lisziem skrzypiec”.

Zdobycie sławy jednego z najwybitniejszych wirtuozów epoki w czasach ogromnego rozwoju wirtuozostwa skrzypcowego, bogatego w wielkie talenty — śliczą była jeszcze legenda o Paganinim, „człowieku, który za geniusz sprzedał swą duszę diabłu”, i legenda o jego wielkim rywalu Karolu Lipińskim — należało do rzeczy niesłychanie trudnych. Tym bardziej że Wieniawski pochodził z prowincjonalnego — nawet jak na stosunki polskie — Lublina, gdzie urodził się 10 VII 1835. Droga jego do sławy była jednak imponująco krótka. Zaslugę przypisać tu należy w głównej mierze matce, osobie o wysokiej kulturze, a przy tym bardzo muzycznej, siostrze paryskiego przyjaciela Chopina, pianistki i kompozytora Edwarda Wolffa. Pod jej patronatem odbył w roku 1843 ośmioletni chłopiec podróż do Paryża i tu, pomimo „nieodpowiedniego” wieku (regulamin nie dopuszczał przyjęcia uczniów poniżej 12 lat), został od razu przyjęty do konserwatorium. Wyodróżnienie to oznaczało nie tylko uznanie jego talentu, ale i pierwszy wielki sukces, zważywszy, że Paryż stanowił podówczas jeden z najpoważniejszych ośrodków muzycznych Europy. Studia w konserwatorium zakończył chlubnie w je-

denastym roku życia, zdobywając pierwszą nagrodę, tzw. „wielki złoty medal”. Ani ugięty talent, ani olbrzymia pracowitość nie wystarczyły jednak, by w trzy względnie — jak podają niektórzy — w cztery lata zgłębić ostatecznie wszystkie arkana bardzo już wysoko w tym czasie postawionej techniki skrzypcowej. Toteż następne dwa lata kształcił się Wieniawski dalej prywatnie pod kierunkiem swego byłego profesora, znakomitego Lamberta Massaria. Pracuje nie tylko nad instrumentem; uzupełnia równocześnie studia harmonii i kontrapunktu. Ale i to nie był jeszcze ostateczny „szlif” wirtuozowski. Technika doskonale będzie Wieniawski wciął, przez długie lata szukając indywidualnych rozwiązań problemów wykonawczych. Rezultatem tych poszukiwań było słynne, budzące powszechny podziw staccato „du diable” oraz nowy, dający szerokie możliwości, bardzo swobodny sposób trzmania smyczka — problem w technice skrzypcowej niezmiernie ważny.

Początkowo koncertuje Henryk Wieniawski wraz z młodszym o dwa lata bratem Józefem, utalentowanym pianistą. Występują we wszystkich większych miastach Europy. Zdobycie powodzenia nie było jednak łatwe. O uznaniu decydował ówczesnie nie talent, lecz umiejętna reklama; sale koncertowe wypełniała publiczność, wśród której tylko niśka garstka odbiorców miała ugroblony smak muzyczny, a powodzeniem rządziła sensacja. Stan ten zmuszał niejednokrotnie wybitniejszych nawet wykonawców do rezygnowania z wartości artystycznych na korzyść mniej lub bardziej wybrednych efektów czysto technicznych.

Pomimo silnej konkurencji Wieniawscy zdobywają szybko poczesne miejsca; uszak obok rzeczywistych uzdolnień są także „cudownymi dziełmi”, do tego — bracia, co jeszcze podnosi ich akcje na giełdzie sławy. Dodatkową sensację stanowiło włączenie do repertuaru młodocianych wirtuozów ich własnych kompozycji. Do dziś nie wiadomo, dlaczego po dłuższym okresie wspólnego koncertowania bracia rozstali się. Odegrały tu być może rolę sprawy ambicjonalne — silna indywidualność starszego usuwała w cień młodszego — a przyczyną się zapewne także zbyt impulsive, zwłaszcza w przypadku Henryka, charaktery. Był on nie tylko człowiekiem o wybujałym temperamencie, ale i niesłychanie ambitym i dumnym, co wielokrotnie prowadziło do konfliktów z otoczeniem. Jednocześnie ukryta słabość — nieopanowana namiętność hazardu, niszczyła nie tylko jego nadwężane stale zbyt intensywnym trybem życia zdrowie, lecz także pochłaniała wszelkie dochody.

W roku 1860 przerywa Wieniawski żywot nieustannie koncertującego wirtuozu i osiada w Petersburgu. Tu — na stanowisku nadwornego solisty — spędza jedenaście lat. Na skutek wywołanego zatargu zmuszony jest opuścić w 1872 roku Rosję. Powraca do kariery wirtuozu, podejmując wraz ze słynnym pianistą Antonim Rubinsteinem i niemniej słynną śpiewaczką Pauliną Luccą podróż po Ameryce, gdzie osiąga równie zawrotne sukcesy co i honoraria. Po powrocie do Europy obejmuje w Brukseli klasę po znakomitym skrzypku Henryku Vieuxtemps. Ostatnim tournée artysty jest podróż po Rosji w roku 1879. Przerywa ją szybko rozwijająca się choroba serca. Pozbawiony zupełnie środków materialnych, ciężko chory, zatrzymuje się

w Moskwie, przyjmując gościnnie u jednej ze swych rosyjskich wielbicielek. W domu jej Wieniawski umiera, 31 III 1880, licząc 45 lat. Żyłki jego przewieszone zostały do Warszawy i tam złożone na Powązkach.

Legendarnej sławie Wieniawskiego-wirtuozu, uważanego do dziś w muzyce europejskiej za „wielkiego przedstawiciela szkoły belgijsko-francuskiej”, nie dorównuje sława Wieniawskiego-kompozytora. Zaważyły na tym zarówno mniejsze predyspozycje w tym kierunku, jak i brak gruntownych studiów teoretycznych. Dorobek kompozytorski obejmujący ponad trzydzieści opusów, w tym wiele miniatur i zbiór *L'école moderne* — jest bardzo nierówny. Do kompozycji utrzymujących się nieprzerwanie w repertuarze należą przede wszystkim dwa koncerty skrzypcowe (*fis-moll, II d-moll*) polonezy, słynna *Legenda* i *Scherzo-tarantelle*. Romantyczno-wirtuozowskie kompozycje Wieniawskiego odznaczają się znakomitą wprawą instrumentalną oraz doskonałością techniczną, wyróżniającymi pewne usterki w konstrukcji i inwencji melodycznej.

POLONEZ KONCERTOWY

D-dur

Popularność poloneza w muzyce europejskiej sięga czasów bardzo dawnych. Po roku 1650 włączony został do suity, jako jeden z grupy tańców rozszerzających jej cykl w częściach zwanych intermezzi. Polonezy pisał obok Telemanna czy Kirnbergera sam wielki J. S. Bach. Były to jednak stylizacje, niewiele mające wspólnego z tym polskim tańcem. Syntezę jego najistotniejszych cech w genialnie artystycznym kształcie dała dopiero twórczość F. Chopina. Polonez fortepianowy zyskuje w epoce chopinowskiej niebywałą popularność, która nie zanika i w czasach późniejszych. Wśród wielu twórców także kompozytorzy-wirtuozowie piszą polonezy. Starając się nadać im jak najbardziej efektowny kształt, piszą niejako „na własny użytek” i włączają je do swych programów koncertowych. Olbrzymia większość tych kompozycji poszła w zupełne zapomnienie, część jednak — dzięki swym artystycznym walorom — jest nadal popularna. Do tej właśnie grupy należy wraz z *Polonezem A-dur* znany i często wykonywany *Polonez koncertowy D-dur op. 4* Wieniawskiego. Jest to utwór, w którym obok wdzięcznych, pełnych polotu melodii (zwłaszcza scherzowa, pogodna melodia części pierwszej) zwraca uwagę doskonała znajomość instrumentu. Partia skrzypcowa wymaga od wykonawcy precyzji i lekkości oraz — co najważniejsze — dużej dbałości o ładny ton.

Okladkę projektował Adam Młodzianowski * Redaktor: Ligia Pilecka

Polskie Wydawnictwo Muzyczne, Kraków, al. Krasińskiego 11 a. Printed in Poland. Wyd. III - 2.070 egz., 2,8 ark. wyd.,
2 ark. druk. Papier offs. III kl. 90 g, N 1/8. Podpisano do druku 24 II 1971. Druk ukończono V 1971. Prac. Poligr.
PWM, Kraków, al. Krasińskiego 11 a. Zam. nr 36/71. M-18-275. Cena zł 12.*